

Ce-ai făcut cu viața ta?

Trupul acesta! Doar unul dintre miile, sutele de mii de trupuri pe care le-ai părăsit în cimitirele pământului. Nici n-au apucat să se prăbușească mormintele care adăpostesc zdrențele fostelor tale personalități și tu te-ai ivit în alt colț de lume, sub altă înfățișare, sub altă soartă. Maldăre de haine uzate, pe care n-o să le mai porți niciodată. Merită să te plângă cineva când e timpul să dezbraci vreuna dintre ele? Merită să anticipezi acest ceas al dezgolirii?

De ce s-o faci? Nu li se întâmplă la infinit altora, în altă viață, în altă încăpere, în alt an. Moartea vibrează continuu în tine. I-ai fost promis cu prima respirație. Refuzi să o privești în ochi? Ea te urmărește fără să clipească. N-ai cum să-i scapi.

Se spune amar despre unul sau despre altul: și-a ratat viața. Dar cum este să-ți ratezi moartea? Să pleci în ultima călătorie ca un sclav. Umplut de lacrimi din cap până în picioare, buimăcit de o suferință neînțeleasă, legat la ochi, mai sărac decât ai apărut pe lume.

Să te lași prins și târât de moarte, lovit cu sufletul de toți pereții întunericului, cu mintea podidită de frică și cu memoria lac de disperare... Crezi că poți participa la moartea personală cu o căldare de apă aruncată peste firimiturile eu-lui tău și menită să te înzdrăvenească doar pentru o nouă schinguire?

Arta de a muri începe cu arta de a te naște. Cum altfel să avem acces la misterul acelei ordini superioare care se revelează în ceasul mării treceri? Cum altfel să trăim beatitudinea devenirii?

Fiecare a fost purtat de mamă în pântec și s-a lăsat născut în alcătuirea sa de oase și de carne. Nu-i de ajuns. Altcineva a suportat chinurile facerii noastre trupești. Câteva ore care au părut nesfârșite, o noapte sau o zi întreagă. Pe seama cui lăsăm nașterea propriului suflet? Cât vrem să mai amânăm? Bisturiul nimănui nu ne poate desface scoarța ego-ului, nicio moașă nu-și poate asuma travaliul în locul nostru.

Dacă nu te-ai născut încă, ce-ai făcut cu viața ta?

text Aurea Mutulescu

MOARTEA ȘI SEMNIFICAȚIILE EI COMPLEXE

text profesor yoga Dan Bozaru

E doar o trecere

Marea majoritate a oamenilor este ignorantă în ceea ce privește procesul morții și al efectului ei direct, care este moartea trupului. Cei care nu dețin o cunoaștere spirituală temeinică își imaginează în mod eronat că viața încetează după moartea trupului, că moartea reprezintă ultimul act al existenței și că individul nu are decât o singură existență. De aceea se agață cu disperare de viață și simt o mare frică de moarte.

Totuși, *moartea* ca atare, în sensul anihilării conștiinței de sine, nu există. Oamenii fac supoziția că ea este finalul manifestării, pentru că pur și simplu nu știu ce se află *dincolo* sau *după* așa-zisa extincție.

Ceea ce numim *moarte* nu reprezintă decât o „trecere” de la vehiculul pe care sufletul ființei l-a avut până atunci ca suport în planul fizic la un corp subtil energetic. Toate celelalte corpuri subtile ale ființei noastre (corpul eteric, corpul astral, corpul mental și corpul causal) continuă să existe după ce trupul nostru (vehiculul fizic) a murit. Ele se regăsesc atunci ca un câmp energetic puternic, specific fiecărei ființe umane, fiind „conectat” la Sursa Universală, care este Sinele Suprem.

„Nu există nimic sigur în viața unui om, cu excepția faptului că trebuie să moară”, scria dramaturgul grec Eschil acum mai bine de două mii de ani, subliniind cu înțelepciune un adevăr care îi înfricoșează pe mulți. Vine un timp când (fie înțelegem economia Universului, fie nu) trecerea noastră dintr-un plan al Manifestării în altul se realizează în mod implacabil, în virtutea unei legi cosmice inexorabile. „Pecetea” teribilă a dualității se aplică fiecărei ființe din Manifestare, și în cazul oamenilor această pecete se referă la părăsirea lumii fizice, pe care mulți o confundă cu aneantizarea. În realitate, ceea ce inspiră frica teribilă în fața dispariției trupului din planul fizic este chiar garanția devenirii și a evoluției sufletului în manifestare.